

O lidském utrpení a Boží lásce

aneb "Proč to Bůh dopustil?"

Lidské utrpení působí zármutek a často vede člověka k hořkosti. Jsme konfrontováni s bolestí způsobenou nemocemi, přírodními katastrofami nebo lidskou zlobou. Jak to Bůh může dopustit? Pokud existuje Bůh a je-li Bohem lásky, proč nezasáhne? Proč nezabrání přinejmenším nezaviněnému utrpení? Proč nezabrání alespoň utrpení, které si člověk sám nezpůsobil? Podobné otázky si v souvislosti s utrpením pokládáme stále a nejsou to lehké otázky. I věřící lidi v biblických příbězích tyto otázky zaměštnávaly.

Přestože toto téma není lehké, chtěli bychom se pokusit zformulovat k němu pár myšlenek. Doufáme, že budou pomoci k lepšímu pochopení utrpení a zloby ve světě. Měly by být i povzbuzením s utrpením správně zacházet, držet se pevně našeho milujícího stvořitele nebo k němu najít nový přístup.

Obsah

- 1 Jak se k utrpení stavěl Ježíš
- 2 Pokud Bůh udělal všechno dobré...
- 3 ...odkud přichází utrpení?
- 4 Utrpení způsobené člověkem
- 5 Utrpení způsobené nemocemi
- 6 Ohledně lidí s postižením
- 7 Utrpení způsobené přírodními katastrofami
- 8 Jak nesl utrpení Ježíš a jak v tom může pomoci nám...
- 9 Závěr

Dříve než začneme psát o příčinách utrpení, chtěli bychom krátce napsat něco k tomu, jak se k utrpení staví Bůh.

✚ 1 Jak se k utrpení stavěl Ježíš

Sám všemohoucí Bůh se stal člověkem v Ježíši. Proto můžeme na Ježíšově příkladu vidět, jak se sám Bůh staví k utrpení. Bůh utrpení nezavinil ani není vůči němu lhostejný. Ježíš ukazuje, že Bůh nám chce pomoci a chce nás pronést i skrze ta nejtěžší období. Chtěli bychom zmínit některé příklady, o kterých pojednává Nový zákon.

„Hned nato odešel (Ježíš) do města, které se nazývalo Naim. S ním šli jeho učedníci a veliký zástup lidí. Když se blížil k městské bráně, hle, vynášeli mrtvého; byl to jediný syn své matky a ta byla vdova. Velký zástup z města ji doprovázel. Když ji Pán (Ježíš) uviděl, bylo mu jí líto a řekl jí: „Neplač!“ Přistoupil k márám a dotkl se jich; ti, kteří je nesli, se zastavili. Řekl: „Chlapče, pravím ti, vstaň!“ Mrtvý se posadil a začal mluvit; Ježíš ho vrátil jeho matce. Všech se zmocnila bázeň, oslavovali Boha a říkali: „Veliký prorok povstal mezi námi“ a „Bůh navštívil svůj lid.“ (Lukášovo evangelium 7:11-16)

Žena, které zemřel jediný syn, byla ve velmi těžké situaci. Vdovy bez dětí byly tehdy nejen osamělé, ale zcela odkázány na almužny. Byly nemajetné a často neměly nikoho, kdo by se zasadil o jejich právo. Smrtí

svého syna ztratila tato vdova i svoji jedinou oporu. Ježíš měl s truchlící matkou soucit, přišel k ní a řekl jí: „Neplač!“. Její nouze ho nenechala chladným a pomohl jí.

Jiným příkladem je slepý žebrák Bartimeus. Jeho život se skrze Ježíšovu pomoc změnil. Je o něm psáno:

„Přišli do Jericha. A když (Ježíš) vycházel s učedníky a s velkým zástupem z Jericha, seděl u cesty syn Timaiův, Bartimaios, slepý žebrák. Když uslyšel, že je to Ježíš Nazaretský, dal se do křiku: „Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“ Mnozí ho napomínali, aby mlčel. On však tím více křičel: „Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“ Ježíš se zastavil a řekl: „Zavolejte ho!“ I zavolali toho slepého a řekli mu: „Vzchop se, vstaň, volá tě!“ Odhodil svůj plášť, vyskočil a přišel k Ježíšovi. Ježíš mu řekl: „Co chceš, abych pro tebe učinil?“ Slepý odpověděl: „Pane, ať vidím!“ Ježíš mu řekl: „Jdi, tvá víra tě zachránila.“ Hned prohlédl a šel tou cestou za ním.“ (Markovo evangelium 10:46-52)

Pokud slepý člověk nepocházel z bohaté rodiny, bylo žebrání jeho jedinou možností, jak přežít. Je pochopitelné, že Bartimeos křičel ze všech svých sil, když zaslechl, že Ježíš je nablízku. Už o něm dříve slyšel a věřil, že Ježíš je zachránce poslaný od Boha, který mu může pomoci. Ježíš mu neodepřel svoji pomoc.

Ježíšova láska k hledajícím a lačnícím lidem je vidět i z následující události:

„Řekl jim (učedníkům): „Pojďte sami stranou na pusté místo a trochu si odpočiňte!“ Stále totiž přicházelo a odcházelo mnoho lidí, a neměli ani čas se najíst. Odjeli tedy lodí na pusté místo, aby byli sami. Mnozí spatřili, jak odjíždějí, a poznali je; pěšky se tam ze všech měst sběhli a byli tam před nimi. Když Ježíš vystoupil, uviděl velký zástup a bylo mu jich líto, protože byli jako ovce bez pastýře. I začal je učit mnohým věcem. Když už čas pokročil, přistoupili k němu jeho učedníci a řekli: „Toto místo je pusté a je už pozdě. Propusť je, ať si jdou do okolních dvorů a vesnic nakoupit něco k jídlu.“ Odpověděl jim: „Dejte vy jim jíst!“ [...] Rozložili se tam oddíl za oddílem stokrát po padesáti. Potom vzal Ježíš těch pět chlebů a dvě ryby, vzhlédl k nebi, vzdal díky, lámal chleby a dával učedníkům, aby je lidu předkládali. Také ty dvě ryby rozdělil všem. A jedli všichni a nasýtli se;“ (Markovo evangelium 6:31-42)

Ježíš v této, a v mnoha jiných situacích, udělal zázrak. Mnoho lidí by si i dnes přálo, aby někdo zázračným způsobem zasáhl do jejich situace a všechno uvedl do pořádku. Ježíšovi však šlo o něco víc, než zmírnit utrpení lidí skrze zázrak. Když přišel na svět, chtěl nám ukázat, že Bůh miluje každého člověka a stojí po boku těch, kteří trpí. Ježíšovo jednání je výrazem Božího smilování se nad člověkem a jeho blízkosti člověku v utrpení a tísní. Cílem Boží lásky přitom není v první řadě odstranit hlad a nemoci. Vždyť největší nouze člověka je v něčem jiném...

2 Pokud Bůh udělal všechno dobré...

V Bibli čteme, že Bůh stvořil člověka a dal mu jako domov ráj na zemi. Ráj nepředstavuje jen nedotčenou přírodu, pokoj a zdraví. Ráj vyjadřuje harmonii mezi Bohem a jeho stvořením, Boží lásku, ochranu, starostlivost a dobrotu vůči člověku. Představuje také upřímný a láskyplný vztah mezi lidmi, kteří mají ve svém jednání vůči sobě navzájem odrážet milující bytost svého stvořitele.

K Boží lásce patří, že Bůh dal člověku svědomí. Tento „vnitřní Boží hlas“ by měl člověka vést v jeho chování, aby činil to, co odpovídá lásce, a tak žil v pokoji s Bohem a lidmi.

Život v ráji byl zamýšlen jako příprava na věčné společenství s Bohem v nebi, do kterého měl každý člověk „přejít“ na konci svého putování na zemi. To je skutečným cílem naší existence: být věčně s Bohem — k tomu byl a je člověk určen.

3 ...odkud přichází utrpení?

Dokud člověk Bohu důvěřoval, mohl ho Bůh chránit a opatrovat. Když se však od Boha odvrátil, přišlo do světa utrpení a smrt. Bible o tom pojednává v příběhu o pádu do hříchu (1. kniha Mojžíšova 3). Ačkoli člověk v ráji netrpěl žádnou nouzí nebo nedostatkem, chtěl být na Bohu nezávislý, už se mu nechtěl podřizovat. Chtěl sám určovat, co je dobré a špatné, co bude dělat a co ne. Tím však život v ráji ztratil.

Tak nebyla narušena jen harmonie mezi Bohem a člověkem, příběh o bratrovraždě Abela Kainem ukazuje, že pád do hříchu měl velmi špatný dopad i na soužití lidí (1. kniha Mojžíšova 4:1–16). **Utrpení**, které přišlo do světa jako **důsledek hříchu**, se rozšířilo mezi lidmi. K tomu patří i utrpení, které způsobují **nemoci**. V následujících odstavcích bychom se tomu chtěli věnovat podrobněji. Chtěli bychom také napsat něco o **přírodních živlech**, které mohou pro člověka představovat ohrožení života.

4 Utrpení způsobené člověkem

Od té doby, co člověk ráj ztratil, se většina lidí snaží najít štěstí nezávisle na Bohu. Mnozí ho dnes hledají v materiálním blahobytu, v soukromém rodinném životě nebo ve vztazích vůbec, v uznání a v přijetí druhými lidmi. Člověk se přitom často vydává po cestách, kde se hlouběji nezajímá o to, co jeho chování znamená pro ostatní. Vždyť jeho určujícím motivem bývá hledání vlastního prospěchu, jistoty a „dobrých“ pocitů. Na těchto špatných cestách zachází zkaženost člověka a jeho světa stále dál. Negativní důsledky zakouší každý, ať už přímo nebo nepřímo, jsou v životě člověka realitou, stejně tak jako jeho hřích.

Z Bible vidíme, jak Bůh opakovaně varuje člověka, aby nehřešil a nebyl lhostejný vůči Božím hodnotám a jeho vůli. Hřích stojí vždy proti lásce a nutně s sebou nese utrpení. To nezačíná válkami, násilím a kriminalitou. I v denním životě jsme tím stále obklopeni. Tam, kde lidé nemilují Boha, je přikládána hodnotám jako je láska, pokora, čistota, upřímost, nezištná služba, spravedlnost... jen velmi malá váha. Místo toho chce být člověk důležitým, chce něčeho dosáhnout, něco znamenat, panovat nad druhými lidmi anebo uspokojit svoje žádosti. Rozmnožila se soupeřivost, pýcha, závist, neupřímnost, pokrytectví, sobectví a ctižádost. To jsou často příčiny lidského utrpení. Kdo nedokáže naplnit očekávání svého okolí, cítí se méněcenný, nemilovaný, na nesprávném místě. Lidé se křečovitě snaží, aby si jich druzí lidé všímali. Když selžou, jsou často bez slitování ponecháni svému osudu a upadají do zoufalství a deprese.

O globální sociální nespravedlnosti víme, že za chudobou rozvojových zemí stojí blahobyt zemí bohatých. Kdo je však připraven změnit svůj životní styl a být spokojený jen s tím, co skutečně potřebuje? Jak mnoho lidí sleduje v médiích dokumenty o nespravedlnosti a bídě ve světě, kroutí hlavou a ptá se, jak to Bůh může dopustit? Rozdělit se je však nenapadne...

Je např. všeobecně známé, že švadleny v Asii musí pracovat za velmi špatných podmínek. Při požárech v továrnách na oděv ztratily mnohé z nich svůj život nebo schopnost pracovat. A to jen proto, že těmto velkým podnikům nezáleží na ochraně a dobrých podmínkách jejich pracovníků, a chtějí levnou pracovní sílu. Přesto v naší společnosti mnozí nejsou ochotni vzdát se nakupování nového levného oblečení. Chtějí držet krok s každým modním trendem, ačkoli jejich skříň je již plná. Každý, kdo to dělá, je spoluzodpovědný za vykořisťování a nespravedlnost, které jsou ze ziskuchtivosti páhány na lidech.

Jak se k tomu staví Bůh? Nevyprázdňuje naše banková konta a nerozdává chudým. On nás nenutí k dobrému. Dal nám vědomí zodpovědnosti a svědomí, které nám ukazuje, co máme dělat, volá nás jednat podle

principů lásky a starat se ze svobodného rozhodnutí o druhé, kteří jsou v nouzi. Vynucené dobré skutky nejsou skutečně dobré a nemají (nejen) v Božích očích hodnotu. Bůh si přeje, abychom byli dobří a zodpovědní lidé, kteří rádi milují a nestaví se lhostejně k utrpení druhých lidí.

5 Utrpení způsobené nemocemi

„Zdraví je nejdůležitější“ – takové a podobné výpovědi často slyšíme z úst lidí, kteří jsou postiženi nemocemi. Závažná choroba je určitě těžkou kapitolou v životě člověka, zvláště tehdy, když je spojena se silnou bolestí a je nevyléčitelná. Je ještě nesnesitelnější, když je v ní člověk zanechán sám, když se příbuzní nebo známí stáhnou, protože nemají nic, co by mohli druhému v jeho nouzi nabídnout, a to proto, že si uvědomují, že každé povzbuzování „zase bude líp“, jsou jen prázdná slova.

Chápeme nemoci jako další důsledek pádu do hříchu. Důsledek toho, že lidé bez Boha se v průběhu dějin vydali na mnohé špatné cesty a ztratili Boží ochranu. Bůh stvořil lidstvo jako společenství lidí, ve kterém zakouší každý jednotlivec bezpečí v Bohu, ale i péči ostatních lidí. Pokud toto chybí, má to přirozeně negativní důsledky, a to především na takové lidi, kteří jsou nějakým způsobem slabší než ostatní a ne nutně na ty, kteří mají větší vinu.

Hřích mnohé zničil. To se týká jednak životního prostředí, ale také vnitřního života člověka, jeho těla a duše. V tomto ohledu patří těžké nemoci k utrpení, které způsobil člověk. Existují onemocnění, která přímo souvisí se způsobem života člověka, kterého zasáhla. V takovém případě otázka „proč to Bůh dopustil?“ nemá opodstatnění. Nemoci však mohou zasáhnout i lidi, kteří za to nejsou osobně zodpovědní.

Bible vypráví o člověku, který se jmenoval Jób. Byl spravedlivý, ale velmi nemocný. Nechápal příčinu svého utrpení. Prošel hlubokým vnitřním bojem a přijal skutečnost, že my lidé máme určité hranice proniknout do podstaty věcí. Chybí nám nadhled, který má jen Bůh.

Jób řekl: „Uznávám, že všechno můžeš a že žádný záměr tobě není neproveditelný. Kdo smí nerozvážně zatemňovat úradek Boží? Ano, hlásal jsem, čemu jsem nerozuměl. Jsou to věci pro mě příliš divuplné, které neznám.“ (Jób 42:2-3)

Toto poznání pomohlo Jobovi vzdát se svých výčitek a najít útěchu v tom, že Bůh má vše ve svých rukou, že se mu Jób může svěřit, a že jednoho dne uzří svého stvořitele, který je spravedlivý a zjedná mu spravedlnost. (Jób 19:25).

Ani dnes nepomůže člověku, zasaženému těžkou nemocí, zůstat jen u ptaní se na příčinu svého utrpení. Mnohem důležitější je pochopit, co se mám ze svého utrpení naučit a kam mě chce Bůh po této cestě vést. Jen skrze upřímné obrácení se na Boha může člověk pochopit tento hlubší smysl osobního utrpení.

K tomu je potřeba postavit vlastní život do Božího světla: Uvědomuji si, že je můj život drahocenný dar? Jak je pro mě důležitý ten, který život dává? Nakolik ho hledám? Vzdávám mu za svůj život díky? Ptám se ho, jak mu můžu vyjádřit svoji vděčnost? Nebo mám jen samozřejmě očekávání prožít zdravý a dlouhý život bez větších problémů...?

Zdraví má vysokou hodnotu, ale nemá tu nejvyšší hodnotu v našem životě. Nemoc může přinést do lidského života zralost, může nám postavit před oči, jak jsme křehcí a jak je náš pozemský život pomíjivý.[1] Skrze nemoc se můžeme učit mít soucit s našimi bližními a můžeme růst v milosrdenství vůči těm, kteří jsou v nouzi. Nemoc nás může dovést k tomu, že najdeme oporu v Bohu, místo toho, abychom se spoléhali sami na sebe a na to, co dokážeme. Z nemoci se můžeme naučit, že naše hodnota nezáleží na našem výkonu. Naše cena je v tom, že nás Bůh miluje nezávisle na tom, jestli jsme zdraví nebo nemocní, a že nás stvořil k věčnému životu v jeho blízkosti. Pozvání k věčnému životu platí pro každého – i nemoc může pomoci

pochoptit, že věčnost je cíl našeho života a máme k ní najít cestu. Věčný život je nadějí všech věřících a naděje dává trpícímu člověku potřebnou sílu utrpení nést:

„Nechceme vás, bratří, nechat v nevědomosti o údělu těch, kdo zesnuli, abyste se nermoutili jako ti, kteří nemají naděje. Věříme-li, že Ježíš zemřel a vstal z mrtvých, pak také víme, že Bůh ty, kdo zemřeli ve víře v Ježíše, přivede spolu s ním k životu.“ (1. Tesalonickým 4:13-14)

⚓6 Ohledně lidí s postižením

V naší společnosti, kde je v centru lidský výkon, spojují mnozí lidé tělesné či duševní postižení s utrpením. Převládá názor, že život člověka, např. s Downovým syndrómem, není plnohodnotný, protože takový člověk je neustále odkázán na druhé. Z toho pak pro mnohé lidi vyplývá krutý úsudek, že je lepší takového člověka nechat potratit a potrat je v takovém případě beztravný až do okamžiku porodu!

Dnes už tak často nepotkáme lidi s Downovým syndrómem nebo s jiným handicapem. Je to proto, že během těhotenství jsou skrze různá vyšetření takoví lidé odfiltrováni. Podle statistik, v Evropě dostane šanci přežít jen málo z takto diagnostikovaných dětí [2]. Není však skutečné utrpení postižených lidí, kteří přežili, právě v tom, když se na ně lidé dívají svrchu, a tak jim nepřímou dávkou najevo, že nejsou normální lidé, že jejich život nemá hodnotu a bylo by lepší, kdyby nikdy nespatřili světlo světa?!

Jsme velmi vděční, že přesto jsou i lidé s tělesným nebo duševním postižením, kteří jsou přijati v jejich rodinách nebo svým širším okolím, je o ně postaráno a mohou se tak i při svém postižení radovat ze života.

⚓7 Utrpení způsobené přírodními katastrofami

Mnozí lidé se radují z přírody. Věřící lidé ji vnímají jako výraz moci, inteligence, tvořivosti a lásky našeho stvořitele. Na druhou stranu však země není místem bez nebezpečí. Opakují se zemětřesení, sopečné výbuchy, tsunami, sucha, potopy, bouře... To vše se stává přírodními katastrofami, pokud jsou zásadně zasaženy životy lidí. Vznikají přinejmenším dvě otázky: 1) Proč Bůh nestvořil tuto zemi bez nebezpečí pro člověka? 2) Jak se má člověk, podle Božího plánu, k těmto nebezpečím postavit?

Pro zodpovězení první otázky bude pomoci objasnit nejprve druhou otázku. K tomu bychom chtěli zmínit jeden příklad ze Starého a jeden z Nového zákona.

Nejprve text ze Starého zákona, kde Bůh mluví skrze Mojžíše ke svému lidu krátce před tím, než vstoupil do Kenánu — do země, kterou jim Bůh chtěl dát, když je vyvedl z egyptského otroctví:

„...Země, kterou přicházíš obsadit, není totiž jako země egyptská, z níž jste vyšli, kterou jsi oséval semenem a zavlažoval šlapáním čerpadla jako zelinářskou zahradu. Země, do níž táhnete a kterou máte obsadit, je země hor a plání. Pije vodu z nebeského deště. Je to země, o níž Hospodin, tvůj Bůh, pečuje. Oči Hospodina, tvého Boha, jsou na ni neustále upřeny, od začátku roku až do konce. Jestliže budete opravdu poslouchat má přikázání, která vám dnes udílím, totiž abyste milovali Hospodina, svého Boha, a sloužili mu celým svým srdcem a celou svou duší, dám vaší zemi déšť v pravý čas, déšť podzimní i jarní, a budeš sklízet své obilí, svůj mošt a olej a na tvém poli dám růst bylině pro tvůj dobytek; budeš jíst dosyta. Strážte se, aby se vaše srdce nedalo zlákat, takže byste se odchýlili, sloužili jiným bohům a klaněli se jim. To by Hospodin vzplanul proti vám hněvem a zavřel by nebesa, takže by nebylo deště, z půdy by se nic neurodilo a vy byste

v té dobré zemi, kterou vám Hospodin dává, rychle vyhynuli...”

Bůh je láska a hledá vztah s těmi, které stvořil, aby jim prokázal svoji dobrotu. V tomto textu z 5. knihy Mojžíšovy 11 to můžeme dobře vidět. Bůh zde svému lidu zaslubuje, že ho bude chránit a bude mu žehnat deštěm a úrodou, pokud ho bude milovat a chodit po jeho cestách. Pokud však Boha opustí, opustí i jeho ochranu a bude muset nést důsledky.

V Novém zákoně ve Skutcích apoštolů 11:27–30 najdeme krátkou zprávu o hladomoru v době vlády císaře Klaudia (panoval v letech 41–54 po Kr.):

„V těch dnech přišli z Jeruzaléma do Antiochie proroci. Jeden z nich, jménem Agabus, veden Duchem předpověděl, že po celém světě nastane veliký hlad. To se také stalo za císaře Klaudia. Proto se učedníci rozhodli, že každý podle svých možností pomůže bratřím v Judsku. Učinili to a poslali sbírku po Barnabášovi a Saulovi jeruzalémským starším.“

Zde vidíme na konkrétním příkladu, jak Bůh ochraňuje před nebezpečími ty, kteří ho poslouchají a kteří jsou s ním spojeni. Pro věřící, kteří nebyli hladomorem tak silně zasaženi, bylo samozřejmé pomoci ostatním v jejich nouzi. Skrze křesťanskou lásku tak byly negativní důsledky hladomoru zmírněny.

Tento hladomor z doby vlády Klaudia není v Bibli spojován s hříchem lidí. Je jednoduše zmíněn jako skutečnost, stejně jako je skutečností to, že my lidé se v našem životě na této zemi můžeme dostat do těžké situace. Takovými situacemi však můžeme projít po boku našeho stvořitele, který vyzývá též nás, abychom si v nich stáli na blízku.

Bůh chce, abychom pochopili, jak se máme postavit k nebezpečím na této zemi a jak v nich můžeme pomáhat jeden druhému. To je možné tehdy, když se ho budeme ptát a necháme se jím vést. Z globálního pohledu to bohužel není reálné, protože většina lidí se Bohu nechce podřídit. Lidé, kteří jsou vedeni domýšlivostí a touhou po moci, nechtějí přijmout svoje hranice, odvracejí se od Boha a stávají se nerozumnými, lehkovážnými nebo slepými vidět nebezpečí. Některá velkoměsta jsou známa tím, že jsou vybudována v epicentrech zemětřesení. Přesto se tam stěhuje stále více lidí — někteří jsou nuceni si najít práci a mnozí jiní se ženou za kariérou, úspěchem, blahobytem... Katastrofy jsou pak námi lidmi „přeprogramované“.

Jsou-li lidé zasaženi přírodními katastrofami, neukazuje to, že nesou větší vinu než ostatní. Na takové události většinou není možné pohlížet jako na Boží trest. Je možné je však vnímat jako výzvu zacházet s naším životem a přírodou zodpovědně a především jako výzvu obrátit se k Bohu. Na zemi přece jde o mnohem víc než o blahobyt a bezstarostný bezpečný život. Všichni jednou budeme stát před Bohem, a pak bude záležet na zcela jiných věcech. Ježíš ukázal, že si máme dělat starosti především o náš věčný život.

„Mějte se na pozoru před každou chamtivostí, neboť i když člověk má nadbytek, není jeho život zajištěn tím, co má.“ Pak jim (Ježíš) pověděl toto podobenství: „Jednomu bohatému člověku se na polích hojně urodilo. Uvažoval o tom a říkal si: ‚Co budu dělat, když nemám kam složit svou úrodu?‘ Pak si řekl: ‚Tohle udělám: Zbořím stodoly, postavím větší a tam shromáždím všechno své obilí i ostatní zásoby a řeknu si: Teď máš velké zásoby na mnoho let; klidně si žij, jez, pij, buď veselý myslí.‘ Ale Bůh mu řekl: ‚Blázne! Ještě této noci si vyžádají tvou duši, a čím bude to, co jsi nashromáždil?‘ Tak je to s tím, kdo si hromadí poklady a není bohatý před Bohem.“ (Lukášovo evangelium 12:15–21)

Bible však také jasně ukazuje, že Boží péče a dobrota se netýká jen těch, kteří Boha milují. Život na zemi je sice doprovázen nebezpečími, ve kterých Bůh nemůže ochránit ty, kteří se od něho odvrátili, tak jak by to potřebovali, přesto však dává všem lidem ve své lásce mnoho dobrého. To si mnozí neuvědomují, a také mu za to neděkují. Ježíš řekl: *„Já však vám pravím: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují, abyste byli syny nebeského Otce; protože on dává svému slunci svítit na zlé i dobré a déšť posílá na spravedlivé i nespravedlivé.* (Matoušovo evangelium 5:44-45)

Možná právě proto Bůh nestvořil zemi jako místo bez nebezpečí, abychom uprostřed těchto nebezpečí mohli zakoušet jeho ochranu a pomoc, uvědomovali si přítomnost našeho stvořitele a naši závislost na něm, abychom nezpyšněli a nestali se sebejistými, když si myslíme, že máme všechno ve svých rukou. V tom může být odpověď na naši první otázku.

8 Jak nesl utrpení Ježíš a jak v tom může pomoci nám...

Svým příchodem mezi nás přijal Ježíš život ve zkaženém světě. Ačkoli mnoha trpícím pomohl, on sám zakusil na vlastním těle důsledky lidské zloby. Přijal mučení a dokonce i ukřižování, aby nám lidem ukázal, co je naším skutečným problémem a co musíme změnit.

Ježíš volá lidi k tomu, aby dali Bohu první místo ve svém životě. Jeho zvěst a jeho život nastavovaly lidem zrcadlo a dotýkaly se jejich svědomí. Lidé tak mohli pochopit, v čem hřeší a co je od Boha odděluje. Náboženští vůdcové, jejichž pokrytectví Ježíš odhalil, k němu pojali nenávist. Mnozí jiní se bohužel k jeho volání odvrátili se od hříchu postavili lhostejně a nenásledovali ho. Proto, ten Ježíš, který nikdy neučinil nic zlého, byl nespravedlivě odsouzen jako zločinec. Jak to nesl? V předvečer svého ukřižování řekl svým učedníkům následující slova:

„Hle, přichází hodina, a již je zde, kdy se rozprchnete každý do svého domova a mne necháte samotného. Ale nejsem sám, neboť Otec je se mnou. To jsem vám pověděl, abyste našli ve mně pokoj. Ve světě máte soužení. Ale vzchopte se, já jsem přemohl svět.“ (Janovo evangelium 16:32-33)

Pro Ježíše bylo nejdůležitější vždy činit vůli svého Otce. Tak zůstal spojen s Bohem. To mu dalo sílu nést nespravedlivé utrpení bez zahořklosti, bez nenávisti a bez toho, aby se proti své situaci bouřil. I v utrpení svěřil svůj život svému Otci a k lidem si zachoval lásku. Jeho pozemský život byl násilně ukončen, ale jeho věčný život mu lidé vzít nemohli.

I apoštol Pavel popisuje, jak on a ostatní křesťané dostávali sílu od Ježíše nést těžkost, v utrpení nepropadat zoufalství a přesto si zachovat vnitřní radost z naděje na věčný život:

„Tento poklad máme však v hliněných nádobách, aby bylo patrné, že tato nesmírná moc je Boží a není z nás. Na všech stranách jsme tísněni, ale nejsme zahrnutí do úzkých; jsme bezradní, ale nejsme v koncích; jsme pronásledováni, ale nejsme opuštěni; jsme sráženi zemi, ale nejsme poraženi (...) vždyť víme, že ten, kdo vzkřísil Pána Ježíše, také nás s Ježíšem vzkřísí a postaví před svou tvář spolu s vámi. To všechno je kvůli vám, aby se milost ve mnohých hojně rozmáhala, a tak přibývalo i díky k slávě Boží. A proto neklesáme na mysli: i když navenek hyneme, vnitřně se den ze dne obnovujeme. Toto krátké a lehké soužení působí přenesmírnou váhu věčné slávy nám, kteří nehledíme k viditelnému, nýbrž k neviditelnému. Viditelné je dočasné, neviditelné však věčné.“ (2.list Korintským 4:7-18)

I když jsme nyní vůči mnohému utrpení bezmocní, můžeme si být jisti, že Bůh všechno vidí a ví. V neviditelném věčném světě panuje spravedlnost, protože Bůh působí spravedlnost tím, že každému odplatí podle jeho skutků. Kdo našel zálibu v nespravedlnosti nebo byl lhostejný k nespravedlivému jednání, nebude mít účast na radosti z věčného života.

„A viděl jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly a moře již vůbec nebylo. A viděl jsem od Boha z nebe sestupovat svaté město, nový Jeruzalém, krásný jako nevěsta ozdobená pro svého ženicha. A slyšel jsem veliký hlas od trůnu: „Hle, příbytek Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi, a setře jim každou slzu z očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pominulo.“ (Zjevení 21:1-4)

Už nyní nám však Ježíš chce pomoci zakusit Boží blízkost a žít z jeho síly. Pokud na jeho lásku odpovíme vděčností a necháme se jím vést v našem jednání, obdaruje nás pokojem, radostí a nadějí, která nemůže být narušena vnějšími okolnostmi. Ježíš o tom mluví v Matoušově evangeliu 11:27-30:

„Všechno je mi dáno od mého Otce; a nikdo nezná Syna než Otec, ani Otce nezná nikdo než Syn – a ten, komu by to Syn chtěl zjevit. Pojdte ke mně, všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží.“

✚ 9 Závěr

Bůh stvořil člověka se schopností svobodně se rozhodovat a nést zodpovědnost. To znamená, že na jednu stranu máme svobodu činit morální rozhodnutí, na druhou stranu jsme ale také za naše jednání zodpovědní. To je podstatný rozdíl mezi člověkem a jiným stvořením. Naše lidská důstojnost spočívá v tom, že se můžeme svobodně rozhodnout pro lásku k lidem a k Bohu, pro soucit, upřímnost, věrnost apod. Tato morální svoboda patří hluboce k podstatě člověka, proto nám ji Bůh nevezme, když ji zneužijeme, když jsme lhostejní, sobečtí, nemilosrdní... a tak škodíme sami sobě nebo zapříčiníme utrpení jiným lidem. Příčinou utrpení nevinných tedy není Bůh, příčina spočívá v tom, že člověk nevyužívá svou svobodu a své dary podle Božího plánu.

Všichni ve svém životě zakoušíme, že špatná rozhodnutí mají špatné následky. Člověk se z toho má poučit dělat správná rozhodnutí, která mají dobré důsledky. Stejně tak je to s důsledky hříchu. Nemůžeme očekávat, že nelaskavé, sobecké a lhostejné chování nebude mít žádné špatné důsledky. Utrpení, které

přinesl hřích, má člověku ukázat, že cesta bez Boha nevede k ničemu dobrému. Tuto nesprávnou cestu má co nejdříve opustit, aby už více nezpůsobil utrpení a žil s Bohem a lidmi v pokoji.

Lidé, mající zkušenost s utrpením, často pochybují o Boží existenci nebo o Boží lásce. Na druhou stranu však nemají problém s nespravedlností nebo zločinem, pokud jim přinese výhodu. Jedním příkladem jsou potraty. V posledních letech bylo na světě potraceno přibližně 73 milionů nenarozených dětí ročně, tj. více než 200 tisíc potratů za den [3]. Je nepředstavitelné, jak mnoho lidí je zapojeno do tohoto globálního zločinu. Bůh nezasahuje tak, že by např. nechal lékaře zemřít na infarkt, jakmile přikročí k vykonání tohoto odpuzujícího činu. Bůh bojuje jiným způsobem o to, aby člověk nehřešil, např. skrze jeho výčitky svědomí nebo i tím, že je člověk konfrontován s důsledky svých hříchů a začne proto přemýšlet. Tento Boží přístup k lidem je zřetelný v Ježíšově podobenství o marnotratném synu (Lukášovo evangelium 15:11–24):

„Ježíš také řekl: „Jeden člověk měl dva syny. Ten mladší řekl otci: ‚Otče, dej mi díl majetku, který na mne připadá.‘ On jim rozdělil své jmění. Po nemnoha dnech mladší syn všechno zpeněžil, odešel do daleké země a tam rozmařilým životem svůj majetek rozházel. A když už všechno utratil, nastal v té zemi veliký hlad a on začal mít nouzi. Šel a uchytil se u jednoho občana té země; ten ho poslal na pole pást vepře. A byl by si chtěl naplnit žaludek slupkami, které žrali vepři, ale ani ty nedostával. Tu šel do sebe a řekl: ‚Jak mnoho nádeníků u mého otce má chleba nazbyt, a já tu hynu hladem! Vstanu, půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti nebi i vůči tobě. Nejsem už hoden nazývat se tvým synem; přijmi mne jako jednoho ze svých nádeníků.‘ I vstal a šel k svému otci. Když ještě byl daleko, otec ho spatřil a hnut lítostí běžel k němu, objal ho a políbil. Syn mu řekl: ‚Otče, zhřešil jsem proti nebi i vůči tobě. Nejsem už hoden nazývat se tvým synem.‘ Ale otec rozkázal svým služebníkům: ‚Přineste ihned nejlepší oděv a oblečte ho; dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy. Přiveďte vykrmené tele, zabijte je, hodujme a budme veselí, protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, ztratil se, a je nalezen.‘ A začali se veselit.“

Bůh nás nechce k takovému zamýšlení se nutit, protože on je láska. Uchází se o lidskou lásku, čeká trpělivě, že se otevřeme jeho hlasu. Bůh chce mít s námi upřímný vztah, který může vzniknout jen na základě svobody a ne z donucení. Na základě tohoto vztahu nám chce darovat svoji pomoc, sílu, ochranu ve všech nebezpečích a těžkostech života na této zemi a především radost z věčného života s ním.

Nevíme, co Tě přivedlo ke čtení tohoto článku. Zažil(a) jsi sám(a) nějaké utrpení? Nebo ses ptal(a), odkud je tak mnoho utrpení na světě a co s tím můžeš udělat? Jsme rádi, že u Ježíše a v Bibli nacházíme jasné odpovědi na důležité otázky a chtěli bychom pomoci také ostatním lidem najít cestu k Bohu, který dokáže očistit a proměnit srdce každého člověka a může nás učinit schopnými milovat. Pokud máš touhu Boha poznat, žít s ním a milovat druhé nebo pokud máš myšlenky či otázky k tomuto textu, budeme rádi, když nám napíšeš.

Související témata

- [Bůh je láska](#)

Pokud máte myšlenky nebo otázky k tomuto textu, budeme rádi, když nám napíšete

E-mailová adresa

Zpráva

Odeslat

Poznámky:

1. Skrze nemoc může člověk v životě vyspět, může mít více před očima, jak jsme křehcí a jak je náš pozemský život pomíjivý.
2. Při analýze potratů v roce 2002–2004 bylo zjištěno, že 88% těhotenství v Evropě bylo ukončeno v případě, že byl u nich diagnostikován Downův syndrom:

BOYD, P.A. et al. Survey of prenatal screening policies in Europe for structural malformations and chromosome anomalies, and their impact on detection and termination rates for neural tube defects and Down's syndrome. BJOG [online]. 2008, vol. 115, no. 6, s. 689–696. [cit. 2017-03-13]. ISSN 1470–0328. Dostupnost: DOI: 10.1111/j.1471–0528.2008.01700.x

3. <https://www.guttmacher.org/fact-sheet/induced-abortion-worldwide>

© 2021 www.krestane.info - Všechna práva vyhrazena.

Uvedená biblická místa jsou převzata z Bible :

Písmo svaté Starého a Nového zákona : český ekumenický překlad © 1987 - 2009 .

Odkazy a obsah článků (v nezměněné formě s uvedením zdroje) mohou být šířeny pro nekomerční účely.

Publikování anebo šíření obsahu těchto webových stránek v jiné formě anebo pro jiný účel podléhá našemu souhlasu.

Webová stránka může obsahovat odkazy na internetové stránky třetí strany.

Jejich zveřejnění neznamená, že jejich obsah schvalujeme, přijímáme anebo s ním souhlasíme.